

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 755

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 17 septembrie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
233. — Decizie privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu al domnului Simion Costel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	2
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.254. — Ordin al ministrului transporturilor privind aprobarea Listei cuprinzând porturile și locurile de operare deschise accesului public și limitele acestora, a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului	2-8
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 26 din 3 iunie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept).....	9-16

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind constatarea încetării de drept a raportului de serviciu
al domnului Simion Costel, inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

În temeiul art. 29, art. 397 lit. b) și al art. 517 alin. (1) lit. d) și alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Se constată încetarea de drept, la data de 15 septembrie 2019, a raportului de serviciu al domnului Simion Costel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, ca urmare a îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Toni Greblă

București, 17 septembrie 2019.

Nr. 233.

**ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE
ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE**

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN**privind aprobarea Listei cuprinzând porturile și locurile de operare deschise accesului public și limitele acestora, a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului**

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 32.953/1.531 din 26.08.2019 prin care se propune aprobarea Listei cuprinzând porturile și locurile de operare deschise accesului public și limitele acestora, a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului,

în temeiul prevederilor art. 8 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 22/1999 privind administrarea porturilor și a căilor navigabile, utilizarea infrastructurilor de transport naval aparținând domeniului public, precum și desfășurarea activităților de transport naval în porturi și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 21/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Lista cuprinzând porturile și locurile de operare deschise accesului public și limitele acestora, a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 709/2010 privind aprobarea Listei cuprinzând porturile și locurile de

operare deschise accesului public și limitele acestora, a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului, precum și a Listei cuprinzând limitele radelor portuare și ale zonelor de ancoraj, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 659 din 24 septembrie 2010, cu modificările ulterioare, se abrogă.

Art. 3. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor,

Alexandru-Răzvan Cuc

București, 11 septembrie 2019.

Nr. 1.254.

LISTA
cuprinzând porturile și locurile de operare deschise accesului public și limitele acestora,
a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului

I. Lista cuprinzând porturile a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului și este concesionată Companiei Naționale „Administrația Porturilor Maritime” — S.A. Constanța de către Ministerul Transporturilor, pe bază de contract de concesiune, în vederea administrării

Nr. crt.	Port	Suprafață totală	Suprafață teritorii	Vicinătăți (după caz, pe scurt)	Suprafață bazine portuare	Vicinătăți (după caz, pe scurt)
0	1	2	3	4	5	6
1.	CONSTANȚA — zona Constanța	46.991.080,35 m ² 38.637.719,64 m ²	15.105.431,56 m ² 12.760.940,64 m ²	— situată pe coasta vestică a Mării Negre, la 179 Mm de strâmtoarea Bosfor și la 85 Mm de brațul Sulina; — delimitată de digurile de Nord și de Sud. N — municipiul Constanța S — marea teritorială la exterior, acvatoriu portuar la interior E — marea teritorială la exterior, acvatoriu portuar la interior V — municipiul Constanța, localitatea Agigea	31.885.648,79 m ² 25.876.779 m ²	— construcțiile de acostare (cheiuri), pereuri, taluze; — bazine portuare amenajate pentru navigație, umpluturi, diguri de adăpostire adiacente.
	— zona Basarabi	114.002,71 m ²	106.590,92 m ²	— km 24+500 Canalul Dunăre—Marea Neagră, mal drept; N — S.C.U.G. — S.A. Basarabi, localitatea Basarabi, bazin portuar; S — S.C.U.G. — S.A. Basarabi, C.N. A.C.N. — S.A.; E — bazin portuar, C.N. A.C.N. — S.A.; V — S.C.U.G. — S.A. Basarabi.	7.411,79 m ²	N — bazin portuar; S, E — teren portuar C.N. A.P.M.C. — S.A. Constanța — zona Basarabi; V — teren portuar C.N. A.C.N. — S.A.
	— zona Midia	8.239.358 m ²	2.237.900 m ²	N — limita cu localitatea Corbu; S — marea teritorială spre larg, acvatoriu spre port; limita cu localitatea Năvodari; E — marea teritorială spre larg, acvatoriu spre port; V — limita incintei portuare cu combinatul petrochimic Societatea Comercială Rompetrol Rafinare — S.A. și localitatea Năvodari, bazinele portuare, digurile de delimitare și retenție.	6.001.458 m ²	— cheiurile, digurile și teritoriile câștigate asupra mării; — marea teritorială.
2.	MANGALIA — portul Mangalia	1.871.782 m ²	305.337 m ² 280.404 m ²	N — marea teritorială spre larg, acvatoriu spre port; S — șantier naval; E — marea teritorială spre larg, acvatoriu spre port; V — localitatea Mangalia.	1.566.445 m ² 1.566.445 m ²	— la NV de dana tehnică și danelle comerciale; — teritorii câștigate asupra mării, acvatoriu.
	— peninsula V6		24.933 m ²	N, S, E — marea teritorială la exterior; V — DE 87, șantier naval.	—	
3.	TOMIS	220.265 m ²	39.146 m ²	— marea teritorială spre larg, acvatoriu spre port; — cheiuri portul Tomis, platforme, acces rutier faleză, acces pietonal în port	181.119 m ²	— cheiurile, bazine de protecție; — diguri de adăpostire și taluzul absorbant.

II. Lista cuprinzând porturile a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului și este concesionată Companiei Naționale „Administrația Canalelor Navigabile” — S.A. de către Ministerul Transporturilor, pe bază de contract de concesiune, în vederea administrării

Nr. crt.	Port	Limite port	Limite dane	Suprafață teritorii	Vecinătăți (după caz, pe scurt)
0	1	2	3	4	5
1.	BASARABI	km 24+190—km 24+940 Canalul Dunăre—Marea Neagră, mal drept	km 24+190—km 24+940 Canalul Dunăre—Marea Neagră, mal drept	203.346,59 m ²	N — C.D.M.N., domeniul privat; S — localitatea Basarabi, C.N. A.P.M. — S.A. Constanța; E — C.N. A.P.M. — S.A. Constanța, C.D.M.N.; V — domeniul privat, localitatea Basarabi.
2.	MEDGIDIA	km. 36+365—km 37+685 Canalul Dunăre—Marea Neagră, mal drept	km 36+365—km. 37+685 Canalul Dunăre—Marea Neagră, mal drept	403.086,88 m ²	N — C.D.M.N.; S — localitatea Medgidia E — localitatea Medgidia, C.D.M.N.; V — C.D.M.N.; localitatea Medgidia.
3.	OVIDIU	km 10+805—km 11+720 Canalul Poarta Albă—Midia—Năvodari, mal drept	km 10+805—km 11+720 Canalul Poarta Albă—Midia—Năvodari, mal drept	79.598,87 m ²	N, S, E, V — C.N. A.C.N. — S.A.
4.	LUMINIȚA	km 0+000—km 1+500 Canalul Poarta Albă—Midia—Năvodari, ramura Lumințița, mal drept	km 0+000—km 1+500 Canalul Poarta Albă—Midia—Năvodari, ramura Lumințița, mal drept	787.738,34 m ²	N — localitatea Lumințița, domeniul privat, Regionala C.F.R. Constanța; S — localitatea Lumințița, C.N. A.C.N. — S.A.; E — C.N. A.C.N. — S.A.; V — localitatea Lumințița.

III. Lista cuprinzând porturile și locurile de operare a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului și este concesionată Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Maritime” — S.A. Galați de către Ministerul Transporturilor, pe bază de contract de concesiune, în vederea administrării

Nr. crt.	Port	Limite port	Limite dane	Suprafață teritorii	Vecinătăți (după caz, pe scurt)
0	1	2	3	4	5
1.	MAHMUDIA	km 90—km 86 Dunăre—brațul Sfântul Gheorghe, ambele maluri	km 88—km 87 Dunăre—brațul Sfântul Gheorghe, mal drept	50.667 m ²	N — brațul Sfântul Gheorghe; S — Societatea Comercială MIN EST Mahmudia; E — localitatea Mahmudia; V — ocol silvic.
2.	TULCEA	Mm 42—Mm 34 Dunăre, ambele maluri		87.578,20 m ²	
	— port industrial		Mm 39+1352—Mm 39+1022 Dunăre, mal drept	31.831,24 m ²	N — ALUM Tulcea; S — municipiul Tulcea; E — fluviul Dunărea; V — S.N. STX Europe.
	— port comercial		Mm 39—Mm 38+1530 Dunăre, mal drept	28.672,37 m ²	N, V — municipiul Tulcea; S — C.N. A.P.D.M. Galați; E — fluviul Dunărea.
	— dana AMIC — balastieră		Mm 38+200 — Mm 38+100 Dunăre, mal drept	2.074,59 m ²	N — fluviul Dunărea; S — Societatea Comercială CORAL Tulcea; E — HIGA Galați; V — municipiul Tulcea.

	— port Marina		Mm 37+260—Mm 37 Dunăre, mal drept	25.000 m ²	N — fluviul Dunărea; S — dig de apărare; E — Penitenciarul Tulcea; V — ROMSILVA.
3.	CHILIA VECHIE	km 46—km 43 Dunăre—brațul Chilia, mal drept		20.989,99 m ²	
	— dană pasageri		km 45—km 44+800 Dunăre—brațul Chilia, mal drept	10.015,57 m ²	N — brațul Chilia; S, E, V — localitatea Chilia.
	— dană comercială		km 44—km 43+900 Dunăre—brațul Chilia, mal drept	10.974,42 m ²	N — brațul Chilia; S, E, V — localitatea Chilia.
4.	ISACCEA	Mm 56,5—Mm 53 Dunăre, mal drept	Mm 56+370—Mm 55+1760 Dunăre, mal drept	49.785 m ²	N — fluviul Dunărea; S — localitatea Isaccea, COMCEREAL — S.A. Tulcea; E — Societatea Comercială COMCEREAL — S.A. Tulcea; V — localitatea Isaccea.
5.	GALAȚI	km 160—Mm 76, Dunăre ambele maluri		881.183 m ²	
	— port mineralier		km 157+500—km 155+150 Dunăre, mal stâng	204.404 m ²	N — râul Siret; S — Inspectoratul Silvic E — fluviul Dunărea; V — ArceborMittal.
	— port comercial		km 151—km 148+900 Dunăre, mal stâng	51.077 m ²	N — municipiul Galați; S — fluviul Dunărea; E — Societatea Comercială PESCOGAL — S.A. V — municipiul Galați.
	— port Docuri		Mm 80+160—km 148+900 Dunăre, mal stâng	207.513 m ²	N — Societatea Comercială ADMET — S.A. Galați; S — fluviul Dunărea; E — Șantierul Naval „Damen” Galați; V — municipiul Galați; Societatea Comercială PESCOGAL — S.A.
	— port Bazinul Nou		Mm 79+700—Mm 78+1250 Dunăre, mal stâng	418.189 m ²	N — municipiul Galați, sortare minereu, A.Z.L. Galați; S — fluviul Dunărea; E — A.Z.L. Galați; V — Șantierul Naval „Damen” Galați.
6.	BRĂILA	km 173+800—km 167+000 Dunăre, ambele maluri	km 170+875—km 168+300 Dunăre, mal stâng	414.965 m ²	N — municipiul Brăila; S — Societatea Comercială PAL — S.A. Brăila; E — fluviul Dunărea; V — municipiul Brăila, triaj CFR.
7.	SMÂRDAN	km 1—km 0 Dunăre—brațul Măcin, mal drept	km 0 +120—km 0 Dunăre—brațul Măcin, mal drept	4.367,05 m ²	N, E, V — localitatea Smârdan; S — brațul Măcin.

0	1	2	3	4	5
8.	MĂCIN	km 15—km 12 Dunăre—Brațul Măcin, ambele maluri	km 14+800—km 13+950 Dunăre—brațul Măcin, mal drept	43.745 m ²	N, S, E — localitatea Măcin; V — brațul Măcin.
9.	HĂRȘOVA	km 255—km 251 Dunăre, ambele maluri	km 252+825—km 252+365 Dunăre, mal drept	14.401 m ²	N, E, V — localitatea Hărșova; S — fluviul Dunărea.

IV. Lista cuprinzând porturile și locurile de operare a căror infrastructură de transport naval aparține domeniului public al statului și este concesionată Companiei Naționale „Administrația Porturilor Dunării Fluviale” — S.A. Giurgiu de către Ministerul Transporturilor, pe bază de contract de concesiune, în vederea administrării

Nr. crt.	Port/Loc de operare	Limite port/Loc de operare	Limite dane	Suprafață teritorii	Vicinătăți (după caz, pe scurt)
0	1	2	3	4	5
1.	BAZIAȘ	km 1073+200—km 1071+800 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 1072+800—km 1072+700 Dunăre, mal stâng	19.459,00 m ²	N — localitatea Baziaș; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Baziaș; V — fluviul Dunărea.
2.	MOLDOVA VECHE	km 1050+500—km 1047+000 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 1049+500—km 1048+000 Dunăre, mal stâng	31.240,09 m ²	N — localitatea Moldova Veche; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Moldova Veche; V — fluviul Dunărea.
3.	DRENCOVA	km 1017+000—km 1015+000 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 1017+350—km 1015+800 Dunăre, mal stâng	19.678,00 m ²	N — localitatea Drencova; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Drencova; V — fluviul Dunărea.
4.	ȘVINIȚA	km 996+000—km 994+000 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 995+000—km 994+800 Dunăre, mal stâng	6.604,97 m ²	N — DN 57; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Șvinița; V — localitatea Șvinița.
5.	TIȘOVIȚA	km 984—km 981+600 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 983+000—km 982+600 Dunăre, mal stâng	4.320,11 m ²	N — DN 57; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Tișovița; V — ocol silvic.
6.	DUBOVA	km 970+000—km 969+000	km 970+000—km 969+900		N — fluviul Dunărea; S — localitatea Dubova; E — localitatea Dubova; V — localitatea Dubova.
7.	ORȘOVA	km 957+000—km 953+000 Dunăre, mal stâng — lacul de acumulare PF1	km 954+700—km 953+500 Dunăre, mal stâng	50.439,54 m ²	N — DE 70; S — fluviul Dunărea; E — șantier naval Orșova; V — municipiul Orșova.

8.	DROBETA-TURNU SEVERIN	km 927—km 933+300 Dunăre, mal stâng	km 933+300—km 930 Dunăre, mal stâng	139.442,11 m ²	N — Regionala C.F. Craiova; S — fluviul Dunărea; E — municipiul Drobeta-Turnu Severin; V — Societatea Comercială SEVERNAV — S.A.
	— port pasageri	km 931—km 927 Dunăre, mal stâng	km 931—km 930 Dunăre, mal stâng	45.934,55 m ²	
	— port comercial	km 932—km 933+150 Dunăre, mal stâng	km 933+150—km 932 Dunăre, mal stâng	72.662,42 m ²	N — municipiul Drobeta-Turnu Severin, Societatea Comercială LAMDRO — S.A.; S, E — fluviul Dunărea; V — municipiul Drobeta-Turnu Severin, Societatea Comercială LAMDRO — S.A.
	— rampă piese agabaritice	km 933+300—km 933+150 Dunăre, mal stâng	km 933+300—km 933+150 Dunăre, mal stâng	20.845,14 m ²	N — municipiul Drobeta-Turnu Severin; S, E, V — fluviul Dunărea.
9.	GRUIA	km 851+100—km 850 Dunăre, mal stâng	km 851—km 850+850 Dunăre, mal stâng	9.782,77 m ²	N — localitatea Gruia, PECO; S — localitatea Gruia; E — A.N.R., localitatea Gruia; V — fluviul Dunărea.
10.	CETATE	km 813—km 810 Dunăre, mal stâng	km 811+500—km 810+500 Dunăre, mal stâng	95.689 m ²	N — ROMSILVA; S — fluviul Dunărea; E — ROMSILVA; V — fluviul Dunărea, drum comunal Cetate.
11.	CALAFAT	km 796—km 793 Dunăre, mal stâng	km 794+800—km 793+800 Dunăre, mal stâng	51.218 m ²	N — fluviul Dunărea; S — S.N. C.F.R.; E — S.N. C.F.R., municipiul Calafat; V — S.N. C.F.R., municipiul Calafat.
12.	RAST — punct de lucru	km 738—km 737+950 Dunăre, mal stâng	km 738—km 737+950 Dunăre, mal stâng	3.056,57 m ²	N — localitatea Rast; S — ROMSILVA; E — ROMSILVA; V — fluviul Dunărea.
13.	BECHET	km 681—km 678 Dunăre, mal stâng	km 679+200—km 678+400 Dunăre, mal stâng	76.287 m ²	N — localitatea Bechet; S — fluviul Dunărea; E — ROMSILVA; V — localitatea Bechet.
14.	CORABIA	km 633—km 627+600 Dunăre, mal stâng	km 630—km 627+600 Dunăre, mal stâng	227.357 m ²	N — localitatea Corabia; S — fluviul Dunărea; E — localitatea Corabia; V — localitatea Corabia.

0	1	2	3	4	5
15.	GIURGIU	km 497—km 489 Dunăre, mal stâng	km 491+800—km 491 km 494 +900—km 494 km 496+800—km 495+100 Dunăre, mal stâng	389.565 m ²	N — municipiul Giurgiu; S — fluviul Dunărea; E — municipiul Giurgiu, ROMSILVA; V — Societatea Comercială DUNAPREF — S.A.
16.	OLTENIȚA	km 430+800—km 428 Dunăre, mal stâng	km 430+800—km 428 Dunăre, mal stâng	88.577,25 m ²	N — municipiul Oltenița, Societatea Comercială NUTRICOM — S.A.; S — fluviul Dunărea; E — șantier naval Oltenița; V — domeniu privat.
17.	CĂLĂRAȘI	km 100—km 91 Brațul Borcea, mal stâng km 377—km 371 Dunăre, mal stâng km 377—km 375 Dunăre, mal drept	km 99—km 91 brațul Borcea, mal stâng	164.005,42 m ²	N — parc municipiul Călărași; S — brațul Borcea; E — municipiul Călărași; V — parc municipiul Călărași.
	— port comercial	km 99—km 91 Brațul Borcea, mal stâng	km 99—km 91 brațul Borcea, mal stâng	81.505 m ²	N — parc municipiul Călărași; S — brațul Borcea; E — municipiul Călărași; V — parc municipiul Călărași.
	— port industrial	km 100—km 99 Brațul Borcea, mal stâng	km 100—km 99 brațul Borcea, mal stâng	62.500 m ²	N, V — ROMSILVA; S — canalul Siderca; E — brațul Borcea.
	Chiclu — punct de lucru	km 376—km 371 Dunăre, mal stâng	km 375—km 372 Dunăre, mal stâng	5.091,42 m ²	N — municipiul Călărași; S — fluviul Dunărea; E — municipiul Călărași; V — Societatea Comercială OSTROVIT — S.A., ROMSILVA.
	Ostrov—Regie — punct de lucru	km 377—km 375 Dunăre, mal drept	km 376+500—km 375 Dunăre, mal drept	14.909 m ²	N — brațul Ostrov; S — Societatea Comercială OSTROVIT — S.A.; E — brațul Ostrov, ROMSILVA; V — frontiera româno-bulgară.
18.	CERNAVODĂ	km 300—km 295 Dunăre, mal drept (excepție făcând intrarea pe Canalul Dunăre—Marea Neagră 500 m și 1.400 m zonă de protecție subtraversare conducte prodate petroliere)	km 299—km 297+400 Dunăre, mal drept	126.072 m ²	N — municipiul Cernavodă; S — municipiul Cernavodă; E — șantier naval ARGOS, municipiul Cernavodă; V — fluviul Dunărea.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 26

din 3 iunie 2019

Dosar nr. 545/1/2019

Gabriela Elena Bogasiu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— pentru președintele Secției a II-a civile
Corina-Alina Corbu	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Simona Gina Pietreanu	— judecător la Secția I civilă
Adina Georgeta Nicolae	— judecător la Secția I civilă
Carmen Elena Popoiag	— judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu	— judecător la Secția I civilă
Aurelia Rusu	— judecător la Secția I civilă
Iulia Manuela Cîrnu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Dorin	— judecător la Secția a II-a civilă
Decebal Constantin Vlad	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cezar Hîncu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Maria Hrudei	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Elena Gherasim	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Horațiu Pătrașcu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept învestit cu soluționarea Dosarului nr. 545/1/2019 este constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Mitroi, magistrat-asistent desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulament.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.231/105/2018/a1, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care s-a comunicat părților, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, fiind depus de către intimată un punct de vedere formulat în scris privind chestiunea de drept supusă judecării. La dosar au fost transmise de către instanțele naționale hotărârile judecătorești ce au fost identificate, precum și opiniile teoretice exprimate de judecători. Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii.

Doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, constată

că nu există chestiuni prealabile, iar completul rămâne în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 11 ianuarie 2019, în Dosarul nr. 2.231/105/2018/a1, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarele chestiuni de drept:

„1. dacă semnarea hotărârii de către aceiași judecători care au pronunțat-o intră în noțiunea de «alcătuirea instanței», a cărei nerespectare constituie motiv de contestație în anulare, potrivit art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă;

2. dacă în ipoteza de nerespectare a dispozițiilor referitoare la alcătuirea instanței, prevăzută de art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, intră și situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de judecătorul redactor, în timp ce, pentru ceilalți doi membri, hotărârea este semnată de președintele instanței, astfel încât majoritar hotărârea apare ca fiind semnată de o altă persoană, care nu a făcut parte din complet.”

II. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

2. Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Prahova — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, societatea reclamantă, în contradictoriu cu pârâta Administrația Județeană a Finanțelor Publice Prahova — Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Ploiești, a solicitat suspendarea efectelor Deciziei de impunere nr. xxxx/27.04.2018 emisă de pârâtă, până la pronunțarea instanței de fond asupra acțiunii în contencios administrativ formulate împotriva acesteia.

3. Prin Sentința nr. 1.160 din 6 iunie 2018 a Tribunalului Prahova a fost admisă cererea reclamantei, dispunându-se suspendarea executării deciziei de impunere, până la soluționarea contestației pe fond.

4. Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta, întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, solicitând casarea sa și, în rejudicare, respingerea cererii de suspendare ca neîntemeiată.

5. Prin Decizia nr. 2.650 din 9 august 2018 a Curții de Apel Ploiești, recursul a fost admis, sentința atacată a fost casată în tot și, în rejudicare, acțiunea a fost respinsă ca neîntemeiată.

6. La data de 24 septembrie 2018, reclamanta a formulat o contestație în anulare împotriva deciziei instanței de recurs, în baza art. 503 alin. (2) pct. 1 teza a doua din Codul de procedură civilă, susținând că hotărârea pe care o contestă a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței.

7. Dezvoltând motivul invocat, contestatoarea a arătat că din analiza hotărârii atacate rezultă că aceasta este semnată de un judecător care nu a participat la judecarea cauzei, în speță, de președintele instanței, în locul a doi dintre judecători.

8. Contestatoarea a apreciat că dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, raportate la Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în Cauza *Cerovšek și Božičnik împotriva Sloveniei*, definitivă la 7 iunie 2017, au întărit față de prevederile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

9. Intimata a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea contestației în anulare, ca neîntemeiată, arătând că aspectele invocate de contestatoare nu se circumscriu prevederilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, deoarece încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței presupune, cu titlu de exemplu, ca unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea fondului cauzei să fi participat și la soluționarea căii de atac a recursului sau completul de judecată să nu fi fost compus din numărul de judecători prevăzut de lege pentru etapa procesuală în care se află cauza.

10. Semnarea hotărârii de către președintele instanței, în condițiile în care doi dintre judecătorii care au participat la soluționarea procesului se aflau în concediu de odihnă, este o situație perfect justificată și legală, neputând fi vorba de o încălcare a normelor de alcătuire a instanței, cât timp instanța de recurs a fost alcătuită cu respectarea dispozițiilor legale incidente.

11. Intimata a mai arătat că una dintre condițiile esențiale pentru a putea promova această cale de atac este aceea ca partea să fi invocat excepția corespunzătoare, iar instanța de recurs să fi omis să se pronunțe asupra ei, or, în prezenta cauză, contestatoarea nu a invocat o astfel de excepție și nici nu ar fi avut cum să o invoce.

12. Intimata a mai susținut că dispozițiile legale ce reglementează această cale de atac sunt de strictă interpretare, neputând fi extinse la alte situații decât cele avute în vedere de legiuitor.

13. Prin Încheierea din 11 ianuarie 2019, Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat, din oficiu, Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, cu referire la cazul în care judecătorul sau judecătoria sunt împiedicați să semneze hotărârea, raportat la art. 21 alin. (3) din Constituția României, precum și Înalta Curte de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile privind dezlegarea unor chestiuni de drept de a căror lămurire a apreciat că depinde soluționarea fondului.

III. Aspectele de admisibilitate reținute de titularul sesizării

14. Prin încheierea de sesizare, completul de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a apreciat ca fiind întrunite condițiile de admisibilitate prevăzute cumulativ de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

15. Astfel, curtea de apel a arătat că a fost investită cu soluționarea unei contestații în anulare împotriva unei decizii pronunțate în recurs, urmând să pronunțe o hotărâre în ultimă instanță, definitivă în accepțiunea art. 634 din Codul de procedură civilă.

16. De lămurirea chestiunilor de drept ce fac obiectul sesizării depinde soluționarea pe fond a cauzei, având în vedere că acestea constituie chiar susținerile care fundamentează contestația în anulare.

17. Sesizată anterior cu dezlegarea unor chestiuni de drept procesual, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut admisibilitatea sesizării atunci când consecințele pe care le implică rezolvarea sunt apte să influențeze dezlegarea pe fond a cauzei, în etapa procesuală în care se află, câtă vreme se pune în discuție însăși existența din punct de vedere juridic a respectivei căi de atac. În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reliefat, în mod constant, că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile, indiferent dacă privește o normă de drept material sau o normă de drept procedural, este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei¹.

18. Instanța de sesizare a apreciat că respectivele chestiuni de drept sunt noi, pentru următoarele considerente:

Este adevărat că reglementarea este în vigoare începând cu 15 februarie 2013, însă până la acest moment nu a fost identificată practică judiciară care să analizeze chestiunea în discuție.

Totodată, nici în doctrină nu a fost identificată o astfel de analiză, iar situațiile în care hotărârile judecătorești sunt semnate de președintele instanței sau de președintele de complet în locul judecătorilor care lipsesc, făcându-se aplicarea dispozițiilor art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, sunt des întâlnite, cu precădere în perioada vacanței judecătorești.

În consecință, instanța de trimitere a considerat oportună apelarea la instrumentul de preîntâmpinare a practicii neunitare.

19. Tot referitor la condiția noutății chestiunii de drept, instanța de sesizare a apreciat că se impune a se menționa Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțată recent în Cauza *Cerovšek și Božičnik împotriva Sloveniei*, la 7 martie 2017, precum și Decizia Curții Constituționale nr. 33 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018.

20. În privința acestei condiții de admisibilitate, chiar Înalta Curte de Casație și Justiție a arătat că noutatea chestiunii de drept în sensul art. 519 din Codul de procedură civilă poate constitui și atributul unei reglementări mai vechi, dar asupra căreia instanța de judecată este chemată să se pronunțe în prezent, atunci când aplicarea frecventă a normei juridice a devenit actuală ulterior².

21. În ceea ce privește îndeplinirea elementului de noutate, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în mod constant, că este necesar ca problema de drept să nu fi făcut obiectul analizei, în interpretarea unui act normativ mai vechi sau ca această problemă să decurgă dintr-un act normativ recent sau relativ recent prin raportare la data sesizării. Totodată, problema de drept poate fi considerată nouă atunci când nu a mai fost dedusă judecății anterior³.

22. De asemenea, instanța de sesizare a constatat că este îndeplinită și condiția ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunilor de drept, iar acestea nu fac obiectul unui recurs în interesul legii.

IV. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. După comunicarea raportului întocmit de judecătorii-raportori, potrivit dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de

¹ Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018, paragrafele 136 și 138.

² Decizia nr. 9 din 19 februarie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 7 iunie 2018, paragraful 58.

³ Decizia nr. 52 din 18 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 609 din 17 iulie 2018, paragraful 140.

procedură civilă, intimata a formulat un punct de vedere prin care a arătat că este de acord cu concluziile raportului, care corespund cu opinia exprimată de intimată în fața instanței de sesizare, și anume aceea că semnarea unei hotărâri nu se circumscrie noțiunii de alcătuire a instanței, astfel că semnarea unei hotărâri de către președintele instanței pentru unul dintre membrii completului de recurs aflat în concediu nu intră în ipoteza de nerespectare a dispozițiilor referitoare la alcătuirea instanței și, implicit, nu poate constitui motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

24. Contestatoarea nu a exprimat un punct de vedere asupra chestiunii de drept supuse judecării.

V. Punctul de vedere al titularului sesizării cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

25. În opinia completului de judecată al Curții de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, semnarea hotărârii de către aceiași judecători care au pronunțat-o intră în noțiunea de „alcătuire a instanței”, a cărei nerespectare constituie motiv de contestație în anulare, potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

26. În acest sens, instanța de sesizare a reținut că alcătuirea instanței este o condiție a desfășurării activității procesuale în materie civilă care implică formarea completului de judecată cu numărul de judecători (și alți participanți) prevăzuți de lege, iar excepția nelegalei compunerii sau constituirii a completului este una de procedură, dilatorie și absolută, asupra căreia instanța se pronunță printr-o încheiere interlocutorie, ce poate fi atacată numai odată cu fondul. Dacă a fost pronunțată o hotărâre de primă instanță, încălcarea acestor reguli poate fi invocată în apel, iar dacă hotărârea este fără drept de apel sau dată în apel, pe calea recursului. Dacă însă hotărârea dată în recurs a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși s-a invocat excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra ei, poate să fie exercitată contestația în anulare, în conformitate cu dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă. A mai arătat că încălcarea dispozițiilor referitoare la compunerea sau constituirea instanței atrage nulitatea hotărârii, necondiționată de existența unei vătămări, potrivit art. 176 pct. 4 din Codul de procedură civilă.

27. Prin „compunerea instanței” se înțelege alcătuirea instanței cu numărul de judecători prevăzut de lege, iar în cauză se pune problema compunerii completului de judecată, aspectele intrând în sfera mai largă a alcătuirii instanței.

28. Instanța de sesizare a apreciat că trebuie respectate normele referitoare la compunerea completului de judecată pe tot parcursul procesului civil, inclusiv în faza redactării hotărârii judecătorești, pentru că motivele pentru care soluția a fost dispusă existau la data pronunțării și nu pot fi schimbate ulterior, cu ocazia redactării hotărârii.

29. În consecință, în raționamentul său, instanța de trimitere a arătat că pornește de la următoarele două premise: hotărârea trebuie pronunțată de completul constituit în mod legal, cu numărul necesar de judecători; în procesul deliberativ, membrii completului colegial și-au expus motivele anterior adoptării soluției, iar în cazul în care unul dintre membrii completului, aflat în minoritate, nu este de acord cu soluția majoritară sau cu motivarea soluției unanime, face opinie separată sau concurentă. Așadar, dacă nu s-a formulat opinie concurentă, motivele ce stau la baza soluției aparțin tuturor judecătorilor care au făcut parte din complet. Ulterior pronunțării soluției, într-un interval de timp stabilit de legiuitor în funcție de obiectul litigiului, unul dintre judecătorii care au făcut parte din complet redactează hotărârea, iar apoi ea este semnată și de ceilalți membri ai completului, care își însușesc motivarea astfel redactată.

30. Semnarea hotărârii judecătorești de către membrii completului constituie o cerință reglementată printr-o normă imperativă, iar neîndeplinirea ei atrage nulitatea hotărârii, în cazul în care lipsa semnăturii nu a fost suplinită potrivit dispozițiilor legii.

31. Instanța de sesizare a considerat că modalitatea în care legiuitorul a reglementat posibilitatea de suplینire a lipsei semnăturii judecătorilor care au pronunțat hotărârea aduce atingere dreptului la un proces echitabil, garantat de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și de art. 21 alin. (3) din Constituția României, având în vedere semnificația juridică a semnăturii, caracterul secret al deliberării, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și a Curții Constituționale în analiza dreptului la un proces echitabil, legată de motivarea hotărârii judecătorești.

32. În cazul de față, art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă constituie cadrul legal pentru ca alt judecător să semneze o hotărâre la care nu a luat parte, respectiv președintele instanței.

33. S-a subliniat că, pentru redactarea hotărârii, legiuitorul național nu a prevăzut în cuprinsul art. 426 din Codul de procedură civilă vreo excepție de la regula potrivit căreia aceasta se realizează de judecătorul care a soluționat procesul sau de unul dintre judecători, în cazul completurilor colegiale. Prin urmare, hotărârea nu poate fi redactată decât de către unul dintre membrii completului de judecată care a pronunțat-o.

34. Cu toate acestea, situația în care un alt judecător decât cel care a pronunțat-o semnează hotărârea judecătorească este aptă să creeze aparența că acesta este cel care a și motivat-o.

35. Instanța de trimitere a opinat că semnarea hotărârii judecătorești nu reprezintă un act formal, ci presupune confirmarea motivelor pentru care a fost adoptată soluția în cauză, iar redactarea unei hotărâri judecătorești este în strânsă legătură cu motivarea ei, constituind o obligație a judecătorului cauzei, care decurge din art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, din art. 21 alin. (3) din Constituția României și din dispozițiile de drept intern [art. 426 alin. (1) din Codul de procedură civilă].

36. Situația în care hotărârea judecătorească a fost semnată de altă persoană poate echivala cu motivarea, respectiv confirmarea motivelor de către o persoană care nu a făcut parte din procesul decizional, fiind aptă să lipsească justițiabilul de garanțiile actului de justiție, în special de încrederea în acesta, situația fiind cu atât mai gravă în cazul completului unic, dar la fel de prezentă și în situația completului colegial, în cazul în care președintele de complet nu poate semna hotărârea.

37. În situația în care redactorul hotărârii nu semnează hotărârea, nu există pe un alt suport scriptic la dosar considerentele hotărârii semnate de cel care le-a redactat, singura semnătură ce presupune însușirea acestora aparținând președintelui instanței, care nu le-a redactat, teoretic, și care nici măcar nu are competența de a le verifica ori de a-și exprima acordul sau dezacordul față de ele.

38. Astfel, maniera în care este reglementată situația imposibilității judecătorului de a semna contravine chiar semnificației și rolului semnăturii, astfel cum rezultă din art. 268 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

39. Când președintele instanței este cel care semnează hotărârea pentru celălalt membru/ceilalți membri ai completului de judecată, instanța de sesizare consideră că se aduce atingere dreptului la un proces echitabil, având în vedere faptul că, deși celălalt judecător/ceilalți judecători care a/au făcut parte din completul de judecată ce a pronunțat hotărârea nu participă la redactarea acesteia, prin semnăturile lor confirmă faptul că acelea au fost motivele care au determinat pronunțarea soluției și că acestea nu au suferit vreo modificare în perioada de timp

scursă de la data pronunțării hotărârii până la data redactării acesteia. Însă prin semnarea hotărârii de către președintele instanței nu se realizează, în fapt, nicio cenzură a considerentelor scrise, astfel încât, deși pentru legala pronunțare a fost nevoie de un număr mai mare de judecători, ce au format un complet colegial, cu ocazia motivării numărul concret al judecătorilor care își însușesc considerentele este mai mic decât cel cerut de lege.

40. Instanța de sesizare a mai considerat că se aduce atingere dreptului la un proces echitabil, inclusiv în cazul în care, în cazul completurilor colegiale, judecătorul redactor a avut și calitatea de președinte de complet, astfel încât semnează hotărârea pentru celălalt membru/ceilalți membri de complet aflat/aflați în imposibilitate de a semna, deoarece, în acest caz, instanța nu mai este legal constituită la momentul motivării, în ciuda faptului că rolul celor care lipsesc nu este pur formal, pentru considerentele arătate anterior.

41. Chiar Curtea Constituțională a arătat, în cuprinsul Deciziei nr. 33 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, la paragraful 177, că, în situația în care nu judecătorul care a participat la dezbateri și la deliberări este acela care redactează/motivează hotărârea judecătorească, garanțiile pe care Constituția și legea le consacră pentru protejarea dreptului la un proces echitabil, pentru asigurarea unei justiții imparțiale, îndeplinite în numele legii, rămân instrumente declarative, lipsite de efectivitate, inutile. Cu alte cuvinte, întreaga reglementare referitoare la independența justiției, la regulile de procedură penală sau civilă referitoare la soluționarea cauzelor, la necesitatea săvârșirii unui act de justiție motivat este lipsită de efecte juridice dacă hotărârea judecătorească prin care „se spune dreptul” este întocmită de o persoană care nu îndeplinește calitatea de judecător al cauzei, deci care este străină procedurii jurisdicționale, actului deliberativ care a condus la soluția adoptată și, implicit, actului de justiție în sine.

42. Totodată, în paragraful 178 din decizia amintită Curtea Constituțională a reținut că: „Motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei, constituie expresia independenței sale și nu poate fi transferată către o terță persoană. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Or, în condițiile în care hotărârea judecătorească ar fi redactată/motivată de o altă persoană decât judecătorul cauzei, justițiabilul este lipsit tocmai de aceste garanții.”

43. În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, a fost menționată de instanța de sesizare Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în Cauza *Cerovšek și Božičnik împotriva Sloveniei*, definitivă la 7 iunie 2017, în care Curtea a fost chemată să determine dacă reclamanții au avut parte de un proces echitabil, în pofida faptului că motivarea deciziei de condamnare pronunțate de instanța națională nu a fost dată de judecătorul care a pronunțat-o, ci de alți judecători, care nu au participat la proces.

44. În cauza respectivă, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că dreptul reclamanților la un proces echitabil a fost încălcat din cauza faptului că judecătorul care a condus procesul nu a prezentat motivarea scrisă a sentinței de condamnare și din cauza lipsei măsurilor adecvate care să compenseze această deficiență.

45. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut ca fiind important faptul că judecătorii care au motivat hotărârea penală la aproximativ trei ani de la data la care aceasta fusese pronunțată nu au participat la proces în niciun fel și au întocmit motivările exclusiv pe baza probelor deja existente din documentele scrise depuse la dosar. Cu toate acestea, Curtea a menționat că verdictul judecătorului care a pronunțat hotărârea nu se baza doar pe documente, ci acesta a audiat reclamanții în timpul procesului, a examinat o serie de martori și și-a format o opinie cu privire la credibilitatea lor. Astfel, judecătorul a făcut o apreciere a elementelor constitutive ale presupuselor infracțiuni, inclusiv a elementului subiectiv, și anume intenția reclamanților de a le comite, și pentru care audierea directă a reclamanților a fost deosebit de relevantă.

46. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a mai arătat că, în unele cazuri, ar putea exista factori administrativi sau de procedură care să facă imposibilă participarea unor judecători la proces (a se vedea hotărârile din cauzele *Cutean împotriva României* din 2 decembrie 2014, nr. 53.150/12 și *Mellors împotriva Regatului Unit* din 30 ianuarie 2003, nr. 57.836/00). Cu toate acestea, Curtea a observat, în primul rând, că niciun astfel de factor nu a apărut în speță, iar în al doilea rând, chiar dacă aceste motive ar fi apărut, Curtea a apreciat că singura modalitate de a compensa incapacitatea judecătorului de a prezenta motivele care să justifice condamnarea reclamanților ar fi fost aceea de a se dispune rejudecarea cauzei.

47. Este adevărat că hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului este pronunțată în materie penală, iar nu în materie civilă, însă în art. 16 din Codul de procedură civilă se prevede expres nemijlocirea, ca principiu fundamental al procesului civil, a cărui încălcare s-a constatat prin hotărârea menționată.

48. Față de toate aceste considerente, instanța de trimitere a apreciat că, în virtutea art. 20 din Constituția României, dată fiind neconcordanța între art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și o dispoziție de drept intern, respectiv art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, aceasta din urmă ar trebui înlăturată de la aplicare, deoarece nu satisface exigențele pe care le presupune dreptul la un proces echitabil și accesul la o instanță legal constituită până la finalul procesului, hotărârea judecătorească reprezentând actul final și cel mai important al judecării.

49. Totodată, s-a arătat că, deși art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă impune condiția ca nelegala alcătuire a instanței să fi fost invocată pe cale de excepție, iar instanța de recurs să fi omis să se pronunțe asupra acesteia, în acest caz invocarea excepției era imposibilă, deoarece părțile nu aveau cum să prevadă faptul că hotărârea nu va fi redactată și semnată în aceeași componere.

VI. **Jurisprudența instanțelor naționale în materie**

50. Din adresele de răspuns înaintate la dosar a rezultat că nu s-a identificat la nivelul curților de apel practică judiciară în care să fie analizată chestiunea sesizată.

51. Curtea de Apel București a înaintat următoarele hotărâri:

— în Dosarul nr. 1.386/93/2012* al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Decizia nr. 437 din 17 septembrie 2018, care a fost semnată de președintele secției pentru președintele de complet, detașat la Institutul Național al Magistraturii, și de greșierul-șef al secției în locul greșierului de ședință transferat;

— în Dosarul nr. 4.299/3/2018 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Încheierea de dezbateri din 13 iunie 2018, semnată de toți membrii completului, și Decizia nr. 299 din 14 iunie 2018, semnată de judecătorul redactor și de președintele secției pentru ceilalți doi judecători din complet, printre care și președintele de complet, aflați în concediu de odihnă;

— în Dosarul nr. 3.731/87/2015 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Încheierea de dezbateri din 6 iunie 2018, semnată de toți membrii completului, și Decizia nr. 606/A din 16 iunie 2018, semnată de judecătorul redactor și de președintele secției pentru celălalt judecător, președinte al completului, aflat în concediu de odihnă;

— în Dosarul nr. 19.270/236/2016 al Curții de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, Decizia nr. 234 din 23 mai 2018, semnată de președintele completului și unul dintre membri; pentru celălalt judecător, aflat în concediu de odihnă, a semnat președintele de complet.

52. În aceste condiții, judecătorilor de la instanțele naționale li s-a cerut să își exprime punctele de vedere teoretice, rezultând că, în cvasiunanimitate, ele sunt orientate către concluzia că semnarea hotărârii de către aceiași judecători care au pronunțat-o nu intră în noțiunea de „alcătuire a instanței”, a cărei nerespectare constituie motiv de contestație în anulare, potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

În ceea ce privește a doua întrebare a sesizării, s-a apreciat că nu se circumscrie ipotezei de nerespectare a dispozițiilor referitoare la alcătuirea instanței, prevăzută de art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de judecătorul redactor, în timp ce, pentru ceilalți doi membri, hotărârea este semnată de președintele instanței.

53. Într-o opinie minoritară s-a apreciat că semnarea hotărârii de către aceiași judecători care au pronunțat-o intră în noțiunea de „alcătuire a instanței” și poate constitui motiv de contestație în anulare, potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de judecătorul redactor, în timp ce pentru ceilalți doi membri hotărârea este semnată de președintele instanței.

54. A existat și opinia în sensul că semnarea hotărârii de către aceiași judecători care au pronunțat-o intră în noțiunea de „alcătuirea instanței”, a cărei nerespectare constituie motiv de contestație în anulare, potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, însă ipoteza în care hotărârea este redactată de unul dintre membrii completului de recurs și semnată doar de judecătorul redactor, în timp ce pentru ceilalți doi membri hotărârea este semnată de președintele instanței, nu se circumscrie prevederilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, fiind o situație perfect legală, neputând fi vorba de o încălcare a normelor referitoare la alcătuirea instanței.

55. Curtea de Apel Ploiești — instanța de sesizare a comunicat că, până la acest moment, nu a fost identificată practică judiciară care să analizeze chestiunile invocate, iar în cadrul dosarului în care a fost formulată cererea de pronunțare a unei hotărâri prealabile a fost expus pe larg punctul de vedere în legătură cu acestea.

56. La Înalta Curte de Casație și Justiție au fost identificate următoarele hotărâri judecătorești:

— Decizia nr. 51 din 19 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători în Dosarul nr. 361/1/2018, în care s-a invocat ca motiv de contestație în anulare, întemeiat pe dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, faptul că decizia pronunțată în recurs de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători nu a fost redactată de unul dintre judecătorii care intră în compunerea completului, ci de către magistratul-asistent care a participat la ședința de judecată.

Înalta Curte a constatat că redactarea hotărârii judecătorești reprezintă o chestiune care nu se circumscrie competenței ori alcătuirii instanței, aspecte care se încadrează în acest motiv de contestație în anulare, și că, în aceste condiții, subsumat

motivului de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, nu pot forma obiectul analizei critice care nu vizează expres și limitativ ipotezele prevăzute de textul procedural referitoare la competența ori alcătuirea instanței;

— Decizia nr. 830 din 15 martie 2018, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă în Dosarul nr. 350/1/2018, prin care s-a reținut, referitor la art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, că a doua ipoteză a acestui motiv de contestație în anulare vizează, în primul rând, încălcări ale normelor referitoare la alcătuirea instanței, produse în fața instanței de recurs, iar în al doilea rând, pentru ca acest motiv să fie invocat, este necesar ca în fața instanței de recurs să se fi ridicat excepția privind alcătuirea greșită a instanței, iar aceasta să fi omis să se pronunțe asupra excepției respective.

Prin urmare, neinvocarea excepției sau respingerea ei de către instanța de recurs reprezintă situații care conduc la depășirea limitelor acestui motiv de contestație în anulare.

S-a reținut că, în speță, pretinsul motiv de incompatibilitate a judecătorilor trebuia invocat până la închiderea dezbaterilor în fața instanței de recurs, iar nu ulterior pronunțării deciziei atacate, și că în fața instanței de recurs nu s-a ridicat excepția referitoare la alcătuirea greșită a instanței, condiție *sine qua non* pentru admisibilitatea contestației în anulare;

— Decizia nr. 1.323 din 30 martie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.087/1/2016, prin care s-a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, hotărârile instanțelor de recurs mai pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare — excepția incompatibilității în cauza respectivă, instanța a omis să se pronunțe asupra acesteia.

Din analiza deciziei atacate s-a constatat că petenta contestatoare nu a invocat excepția incompatibilității a doi dintre membrii completului de judecată, astfel încât această excepție, potrivit art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, nu mai poate fi invocată, *omisso medio*, în fața instanței investite cu soluționarea contestației în anulare.

57. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 401/C/601/III-5/2019 din 20 martie 2019, a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

VII. Jurisprudența Curții Constituționale

58. În Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, Curtea Constituțională a arătat, la paragraful 177, că „(...) în situația în care nu judecătorul care a participat la dezbateri și la deliberări este acela care redactează/motivează hotărârea judecătorească, garanțiile pe care Constituția și legea le consacră pentru protejarea dreptului la un proces echitabil, pentru asigurarea unei justiții imparțiale, înfăptuite în numele legii, rămân instrumente declarative, lipsite de efectivitate, inutile. Cu alte cuvinte, întreaga reglementare referitoare la independența justiției, la regulile de procedură penală sau civilă referitoare la soluționarea cauzelor, la necesitatea săvârșirii unui act de justiție motivat, este lipsită de efecte juridice dacă hotărârea judecătorească prin care «se spune dreptul» este întocmită de o persoană care nu îndeplinește calitatea de judecător al cauzei, deci care este străină procedurii jurisdicționale, actului deliberativ care a condus la soluția adoptată și, implicit, actului de justiție în sine”.

Totodată, în paragraful 178, a reținut că *„Motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei, constituie expresia independenței sale și nu poate fi transferată către o terță persoană. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, dar și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Or, în condițiile în care hotărârea judecătorească ar fi redactată/motivată de o altă persoană decât judecătorul cauzei, justițiabilul este lipsit tocmai de aceste garanții.”*

59. De asemenea, pe rolul Curții Constituționale sunt înregistrate patru dosare având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, dintre care trei se află în faza de raport, iar în Dosarul nr. 1.740D/2017 a fost pronunțată Decizia nr. 828 din 11 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 263 din 5 aprilie 2019. În considerentele acestei decizii s-a arătat la paragraful 17 că *„(...) textul legal criticat are ca finalitate prevenirea tentativelor de tergiversare a cauzei, prin invocarea abuzivă în cadrul căii extraordinare de atac a contestației în anulare a unor motive care ar fi putut fi invocate pe calea apelului sau a recursului. Odată invocate excepțiile pe calea apelului sau a recursului, aceste motive urmează a fi cenzurate de către instanță, care se va pronunța asupra lor, astfel încât numai nepronunțarea asupra acestor motive dă posibilitatea părții interesate să le invoce în cadrul contestației în anulare”.*

S-a mai reținut la paragraful 18 că *„În privința condițiilor de exercitare a căilor de atac, legiuitorul poate să reglementeze termenele de declarare a acestora, forma în care trebuie să fie făcută declarația, conținutul său, instanța la care se depune, competența și modul de judecare, soluțiile ce pot fi adoptate și altele de același gen, fără ca prin aceasta să se aducă atingere dreptului în substanța sa ori principiilor și textelor constituționale de referință. Astfel, Curtea de la Strasbourg, în Hotărârea din 12 noiembrie 2002, pronunțată în Cauza Beles și alții împotriva Cehiei, paragraful 61, a constatat că dreptul de acces la un tribunal nu este absolut și se pretează la limitări implicit admise, având în vedere că presupune reglementarea din partea statului, care se bucură, în această privință, de o anumită marjă de apreciere. Pentru aceste motive nu poate fi reținută critica privind încălcarea art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”*

60. De asemenea, pe rolul Curții Constituționale a fost înregistrat la data de 4 februarie 2019 Dosarul nr. 268D/2019, aflat în faza de raport, ce are ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, invocată din oficiu de instanța de trimitere din prezenta cauză, prin aceeași încheiere de sesizare.

VIII. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului

61. Prin Hotărârea pronunțată în 7 martie 2017, în Cauza *Cerovšek și Božičnik împotriva Sloveniei*, definitivă la 7 iunie 2017, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reținând că *„(...) dreptul reclamantilor la un proces echitabil a fost încălcat din cauza faptului că judecătorul care a condus procesele acestora nu a redactat o motivare scrisă pentru soluțiile sale și din cauza neadoptării niciunei măsuri adecvate pentru compensarea acestei deficiențe”* (paragraful 47).

IX. Raportul asupra chestiunii de drept

62. Prin raportul întocmit în cauză, în conformitate cu dispozițiile art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a

apreciat că sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

63. Asupra rezolvării de principiu a chestiunii de drept sesizate, opinia judecătorilor-raportori a fost că situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de către judecătorul redactor, în timp ce, pentru ceilalți membri, este semnată de către președintele completului sau de președintele instanței, în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, nu se încadrează în ipoteza prevăzută de dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

64. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, constată următoarele:

Asupra admisibilității sesizării

65. Analiza condițiilor de admisibilitate instituite de legiuitor în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă conduce spre concluzia că acestea sunt îndeplinite în prezenta cauză.

66. În doctrină, dar și în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, condițiile de admisibilitate au fost identificate după cum urmează:

— existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

— cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

— o chestiune de drept cu caracter de noutate;

— Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni de drept, iar aceasta nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare;

— ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată.

67. În examinarea primelor două condiții de admisibilitate, se constată că instanța de trimitere (curtea de apel), investită cu soluționarea unei contestații în anulare promovate împotriva unei decizii de recurs, va pronunța o hotărâre definitivă, potrivit dispozițiilor art. 634 alin. (1) pct. 5 și 6, cu aplicarea prevederilor art. 508 alin. (4) din Codul de procedură civilă; prin urmare, aceste cerințe de admisibilitate sunt întrunite.

68. La rândul său, condiția referitoare la noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită este îndeplinită.

69. Multe dintre dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din actualul Cod de procedură civilă sunt preluate din cel anterior, unde se regăseau în art. 317 alin. (1) pct. 2.

70. Cu toate acestea, prevederea supusă interpretării este una nouă, întrucât încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței este reglementată pentru prima dată în Codul de procedură civilă actual, ca motiv pentru exercitarea căii de atac a contestației în anulare.

71. Desigur, noul Cod de procedură civilă a intrat în vigoare la 15 februarie 2013, dar, după cum constant Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a subliniat în practica sa, relevantă în evaluarea cerinței noutății este dezvoltarea unei jurisprudențe în materie.

72. Din această perspectivă, au fost emise adrese către toate curțile de apel, care au procedat la verificări ale jurisprudenței la nivelul instanțelor judecătorești situate în circumscripțiile lor teritoriale și au comunicat Înaltei Curți de Casație și Justiție că nu au identificat hotărâri judecătorești în materia care face obiectul sesizării de față.

73. Cum caracterul de noutate se pierde pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor

și întrucât asemenea dezlegări nu există până la acest moment, cerința noutății este întrunită.

74. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate care impune ca, asupra chestiunii de drept, Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat. Deși textul art. 519 din Codul de procedură civilă nu prevede în mod expres, spre deosebire de legislația procesual penală internă, modalitatea în care Înalta Curte de Casație și Justiție să fi statuat asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, cerința legală este îndeplinită, întrucât problema de drept semnalată nu a fost soluționată printr-o hotărâre prealabilă sau decizie de recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare. De asemenea, potrivit evidențelor statistice, nu au fost identificate nici decizii de speță în practica secțiilor instanței supreme privind soluționarea problemei de drept semnalate, cele care au fost evidențiate la capitolul VI paragraful 56 din prezenta decizie privind alte aspecte, chiar dacă circumscrise aceluiași motiv de contestație în anulare.

75. În ceea ce privește condiția de admisibilitate care impune ca soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere, în speță, o asemenea legătură este identificată, cât timp consecințele pe care le implică rezolvarea sunt apte să influențeze dezlegarea pe fond a cauzei, în etapa procesuală în care se află, punând în discuție însăși existența căii de atac și, eventual, determinând rejudecarea. În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a subliniat constant că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile, indiferent dacă privește o normă de drept material sau procesual, este condiționată de împrejurarea ca interpretarea să producă consecințe de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei.

76. Prima întrebare a instanței de trimitere este una teoretică, constituind premisa celei de-a doua întrebări, așa încât răspunsul oferit la cea din urmă conține și dezlegarea primei întrebări.

77. De aceea, se impune reformularea întrebărilor adresate, pentru că ceea ce interesează în realitate instanța de trimitere și ceea ce face ca soluționarea pe fond a cauzei să se afle în raport de dependență cu chestiunea de drept a cărei lămurire se cere este doar dacă se încadrează în motivul de contestație în anulare prevăzut de art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de către judecătorul redactor, în timp ce pentru ceilalți membri ea este semnată de președintele completului sau de președintele instanței, în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Asupra fondului

78. Ca o cale extraordinară de atac, de retractare, contestația în anulare permite părții interesate să solicite instanței care a pronunțat hotărârea atacată ca, în cazurile și în condițiile prevăzute de lege, să își anuleze propria hotărâre și să procedeze la o nouă judecată.

79. Potrivit dispozițiilor art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, în limitele supuse interpretării, hotărârile instanțelor de recurs pot fi atacate cu contestație în anulare atunci când ele au fost pronunțate cu încălcarea normelor referitoare la alcătuirea instanței și, deși se invocase excepția corespunzătoare, instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra acesteia.

80. Doctrina a arătat că în conceptul de alcătuire a instanței și în sfera acestui motiv de contestație în anulare intră orice neregularități privitoare la compunerea sau constituirea instanței de recurs; tot literatura de specialitate a indicat, ca exemple de situații care conturează neregularitățile la care se referă art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă, participarea la

judecată a unui judecător incompatibil, judecarea cauzei de un complet format dintr-un număr de membri necorespunzător celui prevăzut de lege, alcătuirea completului cu un judecător suspendat ori eliberat din funcție, neparticiparea procurorului la judecată, atunci când legea impune obligativitatea concluziilor sale, neparticiparea la ședința de judecată a grefierului sau, după caz, a magistratului-asistent.

81. Aceste ipoteze au, desigur, un caracter exemplificativ, dar pentru a aprecia dacă altele intră în sfera de aplicare a textului legal supus interpretării trebuie pornit de la conținutul concret al normei, care leagă neregularitățile în discuție de data pronunțării hotărârii. Cu alte cuvinte, calea de atac a contestației în anulare nu este deschisă decât dacă momentul până la care neregularitățile au subzistat este cel al *pronunțării* hotărârii.

82. Motivul de contestație în anulare în dezbatere trebuie privit din această perspectivă, nu doar pentru că interpretarea gramaticală a textului impune o atare concluzie, ci și pentru că extinderea aplicării sale pentru o etapă ulterioară pronunțării, cea a redactării hotărârii și a semnării ei, goleşte de înțeles condiția pe care art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă o impune, și anume cea a invocării în recurs a excepției corespunzătoare, care rămâne însă nesoluționată.

83. Regula pe care art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă o instituie presupune deci ca motivele prevăzute la art. 503 alin. (2) pct. 1 să nu poată fi primite decât dacă instanța de recurs a omis să se pronunțe asupra lor, cu toate că fuseseră invocate pe cale de excepție.

84. Or, interpretarea textului în sensul recunoașterii contestației în anulare și pentru ipoteza în care o pretinsă încălcare a normelor referitoare la alcătuirea instanței ar putea fi identificată în etapa ulterioară pronunțării, cea a redactării și semnării hotărârii, ar pune partea în imposibilitate de a mai invoca excepția corespunzătoare în fața instanței de recurs, dezinvestită prin pronunțare; o astfel de interpretare lipsește de conținut cerința impusă de art. 503 alin. (2) pct. 1 teza finală din Codul de procedură civilă, făcând-o inaplicabilă și deci golind-o de efecte.

85. Din această perspectivă, construcția logică a raționamentului instanței de trimitere este plasată pe o premisă greșită și care contravine legii.

86. Etapa redactării și semnării hotărârii succedă, în mod firesc, pronunțării acesteia, sens în care art. 426 alin. (5) din Codul de procedură civilă prevede că atât redactarea, cât și semnarea hotărârii sunt operațiuni ce trebuie îndeplinite într-un anumit termen care curge de la pronunțare.

87. Hotărârea se redactează de către judecător sau, în cazul completului colegial, de unul dintre membrii completului, conform desemnării președintelui. La Înalta Curte de Casație și Justiție, magistrații-asistenți care participă la ședințele de judecată redactează hotărâri, conform repartizării făcute de președinte, așa cum rezultă din prevederile art. 71 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

88. După redactare, hotărârea este semnată de judecător ori de membrii completului colegial, precum și de către grefier, iar la Înalta Curte de Casație și Justiție, și de magistratul-asistent.

89. Cu toate acestea, există situații în care vreunul dintre judecători este împiedicat să semneze hotărârea, din diverse motive; asemenea situații includ, fără a se limita la ele, concediul în diversele lui forme, suspendarea, demisia, pensionarea, decesul.

90. Pentru astfel de ipoteze, dispozițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă înlătură ipoteza unei neregularități derivate din nesemnarea hotărârii de către judecătorii aflați într-o asemenea imposibilitate, stabilind în sarcina președintelui completului sau, dacă și acesta se află într-o situație similară, a

președintelui instanței obligația de a semna hotărârea; cauza care determină împiedicarea trebuie menționată în hotărâre.

91. Tocmai de aceea, semnarea hotărârii în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu determină aplicarea sancțiunii nulității, instituită, de altfel, de art. 401 alin. (2) din Codul de procedură civilă, în mod exclusiv, pentru ipoteza nesemnării minutei.

92. Rămâne rezultat al unui raționament speculativ aprecierea instanței de trimitere în sensul că, în situația în care hotărârea este semnată de către președintele instanței sau de președintele completului, există posibilitatea ca motivele care au fost avute în vedere la pronunțare să fie schimbate; mai mult decât atât, o atare apreciere este și contrazisă de conținutul art. 426 alin. (1) din Codul de procedură civilă, care impune ca redactarea hotărârii să se realizeze de către judecătorul care a soluționat procesul, care a luat parte la dezbateri și la deliberare, iar nu de către cel care semnează pentru cel/cei împiedicat/impiedicați să semneze, în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă.

93. Această perspectivă nu contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului tocmai pentru că premisa legii — de altfel, și a sesizării — este că hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au soluționat procesul, spre deosebire de hotărârea pronunțată în Cauza *Cerovšek și Božičnik împotriva Sloveniei*, în care Curtea a fost chemată să

determine dacă reclamanții au avut parte de un proces echitabil, în condițiile în care motivarea deciziei de condamnare pronunțate de instanța națională nu fusese a judecătorului care a pronunțat-o, ci a altuia, care nu participase la proces.

94. Nejustificată rămâne și temerea instanței de trimitere, în sensul că semnarea hotărârii în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă poate crea părților impresia că hotărârea a fost redactată de un judecător care nu a participat la dezbateri, pentru că cei interesați au posibilitatea de a identifica persoana redactorului, atât timp cât art. 131 alin. (5) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, cu modificările ulterioare, impune ca mențiunea privind inițialele acestuia să fie trecută pe ultima pagină a hotărârii judecătorești tehnoredactate.

95. În final, se cuvine subliniat că, de vreme ce semnarea hotărârii de către persoanele indicate în art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, în condițiile prevăzute, este o ipoteză pe care legea o reglementează, intervenirea sa nu poate constitui un motiv de atacare pe calea contestației în anulare a hotărârii astfel semnate, deoarece norma de drept nu poate fi interpretată în sensul în care inițial ar reglementa o situație permisă, pentru ca mai apoi să o circumscrie unui motiv de nelegalitate; textele de lege trebuie nu doar interpretate, ci și înțelese în mod coroborat.

96. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Ploiești — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 2.231/105/2018/a1, privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

Situația în care hotărârea redactată de unul dintre membrii completului de recurs este semnată doar de către judecătorul redactor, în timp ce, pentru ceilalți membri, este semnată de către președintele completului sau de președintele instanței, în condițiile art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă, nu se încadrează în ipoteza prevăzută de dispozițiile art. 503 alin. (2) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 3 iunie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Mihaela Lorena Mitroi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 226383